

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 146/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. G. O., T., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. G. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2006 doručená sťažnosť Mgr. G. O., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci PharmDr. M. R., R. (ďalej len „navrhovateľka“), proti Ing. L. R., R. (ďalej len „odporca v 1. rade“), sťažovateľke - odporkyňi v 2. rade, Ing. M. S., Ž. (ďalej len „odporca v 3. rade“), a I. S., Ž. (ďalej len „odporkyňa vo 4. rade“), o určenie neplatnosti zmluvy o združení a o určenie vlastníckeho práva, rozsudkom sp. zn. 12 C 370/01 z 28. októbra 2003 určil, že zmluva o združení uzavretá 27. januára 1999, eventuálne 28. januára 1999 medzi odporcami v 1., 2., 3. rade je neplatná. Zároveň okresný súd určil, že dostavaný polyfunkčný dom postavený na pozemku parc. č. 709/2 zapísaný na LV č. 5000 pre katastrálne územie T., obec T., patrí do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu v 1. rade v celosti.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky *„súdy oboch stupňov nesprávne zhodnotili skutkový stav a z uvedeného dôvodu následne aj nesprávne aplikovali právne normy a že rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň trpia takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej“*.

Sťažovateľka sa nestotožňuje s uvedenými rozhodnutiami obidvoch súdov a tvrdí, že v tejto veci došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivé prerokovanie jej záležitosti pred nestranným súdom zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Svoje tvrdenia sťažovateľka zakladá na nasledovných právnych a vecných skutočnostiach.

Vo februári 1994 sťažovateľka vyhrala konkurz na odkúpenie pozemku v T. Na základe víťazstva vo verejnej súťaži 19. decembra 1995 uzatvorila ako budúci kupujúci s Mestom T. ako budúcim predávajúcim zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy,

predmetom ktorej mala byť budúca kúpa pozemku nachádzajúceho sa na... ulici v T., parc. č. 709/2 o výmere 145 m², zastavaná plocha, zapísaného na LV č. 5000, kat. územie T. (ďalej len „pozemok“), a súčasne jej bolo udelené právo na výstavbu polyfunkčnej budovy na predmetnom pozemku. Za tým účelom sťažovateľka objednala zhotovenie projektu polyfunkčnej budovy a 18. septembra 1997 ako stavebníčka získala právoplatné stavebné povolenie na výstavbu. Kúpnu cenu za pozemok sťažovateľka uhradila v plnom rozsahu v roku 2001.

Dňa 27. januára 1999, eventuálne 28. januára 1999 sťažovateľka spolu s odporcami v 1. a 3. rade uzavreli zmluvu o združení, ktorej účelom bolo vybudovanie polyfunkčného objektu na... ulici v T. na podnikateľské účely.

Sťažovateľka namieta, že navrhovateľka nebola účastníčkou zmluvy o združení ani podnikateľkou. Jej žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o združení a o určenie vlastníckeho práva k polyfunkčnému objektu (do bezpodielového spoluvlastníctva s odporcom v 1. rade, keďže podľa tvrdenia navrhovateľky na výstavbu boli použité finančné prostriedky z ich bezpodielového spoluvlastníctva) sťažovateľka považuje za účelovú, vykonštruovanú a nedôvodnú. V konaní navrhovateľky, ktorá žalobou formálne žaluje svojho manžela, vidí sťažovateľka zjavné konanie v zhode a predstieranie fiktívneho sporu. Podanie takejto žaloby podľa sťažovateľky je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľka ako odporkyňa v 2. rade v priebehu konania namietala aktívnu legitimáciu navrhovateľky na podanie žaloby. Podľa jej tvrdenia navrhovateľka, ktorá nebola účastníčkou zmluvy o združení, nepreukázala ani naliehavý právny záujem na žiadanom určení, pretože sporná stavba v čase vzniku nemohla slúžiť pre výkon jej povolania a nemohla tvoriť bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Podľa názoru sťažovateľky žiadny právny predpis nedáva manželke živnostníka právo byť rovnocenným účastníkom podnikania manžela - živnostníka.

Preto so závermi, ku ktorým dospel odvolací krajský súd v rozsudku sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006, sťažovateľka nesúhlasí a jeho právny názor pokladá za

nesprávny. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľka 26. januára 2007 obrátila na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) s podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu a návrhom na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26. septembra 2006.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 370/01 z 28. októbra 2003 o určenie neplatnosti zmluvy a o určenie vlastníckeho práva, tieto rozhodnutia zrušil, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia v zatiaľ nevyčíslenej sume.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Z obsahu sťažnosti a z jej petitu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie základných práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (IV. ÚS 233/04), inak povedané, právo na spravodlivý proces. Avšak obsah tohto práva nedáva účastníkovi záruku, že súdny spor sa skončí právoplatným rozhodnutím v jeho prospech.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprináleží rozhodovať o právach uplatňovaných prostredníctvom žalôb v občianskoprávných sporoch, resp. v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy posudzovať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov ohľadne sporných práv a povinností účastníkov súkromnoprávných vzťahov.

Ústavný súd je však oprávnený posúdiť, či spôsob aplikácie práva všeobecným súdom v konkrétnom prípade je zlučiteľný s ústavou, t. j. aj s jej ustanoveniami zaručujúcimi základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľka v konaní podľa čl. 127 ústavy namieta.

Pokiaľ ide o posudzovanie skutkových a právnych záverov všeobecného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí, ústavný súd opakovane vyslovil, že tieto môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 159/06).

Sťažovateľka tvrdí, že nesprávnym zhodnotením skutkového stavu, aplikáciou právnych noriem a právnymi názormi krajského súdu ako odvolacieho súdu uvedenými v jeho rozsudku sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006 došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé prejednanie jej záležitosti pred nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Krajský súd výrok svojho rozsudku sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006, potvrdzujúci prvostupňový rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 370/01 z 28. októbra

2003, ktorým určil, že zmluva o združení uzavretá 27. januára 1999, eventuálne 28. januára 1999 medzi odporcami v 1., 2., 3. rade je neplatná a že dostavaný polyfunkčný dom postavený na pozemku parc. č. 709/2 zapísaný na LV č. 5000 pre katastrálne územie T., obec T., patrí do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu v 1. rade v celosti, založil na týchto dôvodoch:

„Navrhovateľka svojím návrhom sa domáhala určenia jednak neplatnosti zmluvy o združení, ako aj určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V oboch prípadoch teda ide o určovaciu žalobu podľa ustanovenia § 80 písm. c) O. s. p.

Občiansky súdny poriadok upravuje výslovne, čoho sa môže navrhovateľ domáhať, čiže aké sú právne prípustné druhy návrhov na začatie konania z hľadiska petitu sporov. Podľa ustanovenia § 80 písm. c) O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Takouto určovacou žalobou sa teda navrhovateľ domáha vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je - ide o pozitívne určenie - alebo tu nie je - ide o negatívne určenie. Takéhoto určenia sa navrhovateľ môže domáhať len vtedy, ak má na tom naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia, a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť.

V preskúmvanej veci navrhovateľka preukázala, že má naliehavý právny záujem na určení, ktoré uplatnila v návrhu na začatie konania. Naliehavý právny záujem navrhovateľky spočíva v tom, že bez takéhoto určenia by sa stalo jej právne postavenie neistým. Navrhovateľka spolu s odporcom v 1. rade zabezpečili finančné prostriedky na výstavbu polyfunkčného domu, ku ktorému v tomto konaní žiadala navrhovateľka určiť vlastníctvo. Tieto okolnosti preukázala na súde prvého stupňa predložením listinných dôkazov. Odporca v 2., 3. a 4. rade v priebehu konania na súde prvého stupňa nepreukázali, že sa nejakým spôsobom, či už finančným alebo iným podieľali na vybudovaní tohto polyfunkčného domu.

Naopak, odporkyňa v 2. rade na základe stavebného povolenia, ktoré bolo vydané na jej meno, požiadala o vydanie kolaudačného rozhodnutia výlučne na svoje meno.

Kolaudačné rozhodnutie bolo vydané dňa 18. 3. 2003. Na základe tohto kolaudačného rozhodnutia ako jediná výlučná vlastníčka bola na liste vlastníctva č. 8394 zapísaná odporkyňa v 2. rade.

Na podnet navrhovateľky bolo predmetné kolaudačné rozhodnutie zrušené Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

Odvolačí súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý zhodnotil zmluvu o združení zo dňa 27. 1. 1999 ako zmluvu neplatnú. Taktiež v časti určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a na základe tohto dokazovania správne vo veci rozhodol.

Odvolačí súd sa zaoberal námietkami odporkyne v 2. rade, ktoré uviedla vo svojom odvolaní. Dôvody, uvádzané odporkyňou v doplnení odvolania zo dňa 21. 1. 2004 a zo dňa 4. 4. 2006 odvolací súd nebral do úvahy, keďže podľa ustanovenia § 205 ods. 3 O. s. p. dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Odporkyňa v 2. rade doplnila dôvody svojho odvolania po lehote na podanie odvolania.

S poukazom na zistené okolnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 219 O. s. p.“

Medzičasom generálna prokuratúra podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 370/01 z 28. októbra 2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006 listom z 2. marca 2007 pod sp. zn. VI/2 Pz 48/07 odložila bez prijatia ďalších opatrení.

Mesto T. listom z 25. mája 2007 oznámilo ústavnému súdu, že uznesením mestského zastupiteľstva č. 974/2006 z 28. novembra 2006 bol zrušený prevod pozemku vo vlastníctve mesta par. č. 709/2 a finančné prostriedky zložené sťažovateľkou ako preddavok kúpnej ceny jej boli vrátené.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 63/2006 z 11. júla 2006 (s prihliadnutím na obsah rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 12 C 370/01 z 28. októbra 2003, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky

(určenie neplatnosti právneho úkonu a určenie vlastníctva) nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušným ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Citované dôvody uvedené v rozhodnutí krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovaných v danej veci. Výklad uvedených právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov v prípadoch vyporiadania vzťahov z neplatného právneho úkonu (zmluvy o združení). Obsah predložených listinných dôkazov v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v danom prípade prezentované krajským súdom.

Je nesporné, že navrhovateľka sa žalobou podanou proti odporcom ako účastníkom zmluvy o združení z 27. januára 1999, eventuálne z 28. januára 1999 (okrem iných aj proti sťažovateľke ako odporkyňi v 2. rade) v predmetnom súdnom konaní domáhala v prvom rade určenia neplatnosti tejto zmluvy o združení pre rozpor s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď odporca v 1. rade podpísal zmluvu o združení, ktorej cieľom bola výstavba polyfunkčného objektu v T., bez jej vedomia a súhlasu, čo ani nebolo medzi účastníkmi sporné.

Ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje právny vzťah bezpodielových spoluvlastníkov k tretím osobám, pokiaľ ide o spoločné veci. Podľa tohto ustanovenia bežné veci týkajúce sa spoločnej veci môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch, inak je právny úkon v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka neplatný, avšak len za predpokladu, že druhý z manželov sa tejto neplatnosti dovoľá (tzv. relatívna neplatnosť). Uzatvorenie zmluvy o združení len s jedným z manželov (odporcom v 1. rade), ktorou malo dôjsť k nakladaniu so spoločnými vecami navrhovateľky a odporcu v 1. rade, nie je podľa názoru prvostupňového súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, bežnou vecou, ktorú by mohol vybavovať každý z manželov.

Ak teda okresný súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že navrhovateľka sa relatívnej neplatnosti zmluvy o združení dovolala a taktiež preukázala v konaní naliehavý právny záujem na ňou požadovanom určení, že polyfunkčný objekt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva s odporcom v 1. rade, odvolací súd považoval tento jeho právny záver za správny a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor odvolacieho súdu v danej veci je zdôvodnený dostatočným spôsobom, krajský súd voči zásadným námietkam sťažovateľky (uvedeným v jej odvolaní) zaujal stanovisko, a preto ho aj ústavný súd považuje za ústavne relevantný. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nejde o porušenie základného práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 131/05, IV. ÚS 219/05).

Vzhľadom na uvedené neexistuje podľa názoru ústavného súdu taká súvislosť medzi obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu a právom na spravodlivý proces podľa označených článkov ústavy a dohovoru, ktorá by umožnila vysloviť záver o ich porušení.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označeným rozsudkom krajského súdu ústavný súd zdôraznil, že z povahy veci vyplýva, že k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nemôže dôjsť rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou). Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatoval, že ani v tejto časti sťažnosti sťažovateľky neexistujú relevantné argumenty pre vyslovenie záveru o porušení tohto práva.

Na základe toho ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na to sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2007